

breznaglasnih in skračenih zlogih pa se na koncu besed al kakor *or*, — *el* in *il* pa kakor *u* zgovarja. *) Tihnice *lj* in *nj* rabimo namesto *l* in *n* pred glasnico, ali pa za glasnico, katero hočemo posebno mehko zgovoriti; razločuje se po dobrem zgovoru. Treba je toraj učence posebno pri branju iz bukev napeljevati, da vsaki glas v besedi pristojno izgovarjajo, zraven pa jih pridno vaditi v pisanju takih besed. Na koncu besede se tudi soglasnice *s* — *z*, *š* — *ž* enako glase; razločujemo jih, kakor druge soglasnice, ki so si podobne, po podaljšanju besede in pa po dobrem izgovoru. Tudi naj se pové učencom, da v potegujenih zlogih pišemo glasnice *á*, *è*, *í*, *ó*, *ú*, — v skračenih pa *à*, *ê*, *ì*, *ò*, *ù*, da vejo saj v branju pomen teh znamenj. Konečno naj se vzame v tretjem razredu še vaja ločnic, in sicer naj prvo pika, potem prašaj in klicaj, in za temi še le ostale.

Sploh ima učitelj v tretjem razredu vedno veliko prilležitosti, da vadi svoje učence v tem predmetu, če le vè šolske nauke lepo skupaj vezati, in pri enem poduku tudi družega lepo strinjati. Kar sem pa že omenil, ponovim še enkrat, kar v malih šolah vodila ne izdajo, izdala bo pridna vaja učencov in pa modro ravnanje učiteljevo.

Fr. Gerbic.

P a š n i k.

Eno je potrebno. Stvarnik je človeka vstvaril, da bi bil srečen na tem in na unem svetu. Dal mu je zmožnosti, katere mu pomagajo doseči njegov pravi namen. Kakor se veja, ki je od debla odlomljena, posuši in sadú ne rodi, tako je tudi človek, če se odloči od korenine svojega namena — stvarnika. — Že pri otrocih je treba skrbeti, da se vedno bolj napeljujejo na pravo pot in odvrčajo od nasprotnega človekovega namena. Imenitna skerb za izrejo pa je izročena staršem in učnikom. Posebno naj učniki pomislijo, da še ni vse storjeno, če mladino vadijo navadnih šolskih predmetov. — Če hoče učenik otroke prav izrežati, je pred vsem potrebno, da jim je on sam pri vseh okoliščinah svíla luč — lepi izgled. To je podlaga, brez katere bi bilo vse drugo piškavo. Srečna je mladina, če ima nad svojim učnikom lep izgled, in zelo je nesrečna, če je nje učenik le najemnik ali tlačan brez Boga in prave vere. — Dober učenik dóbi vedno dosti prilležitosti, da svoje učence za dobro vnema. On naj jih

*) Ker se ta soglasnica v pisanju tolikokrat rabi, posebno pri glagolih v priložaju preteklega časa, bo učitelj primoran pri narekovavnih vajah že v nižjem razredu otroke sploh opomniti, da besede, pri katerih se na koncu *v* sliši, pišemo namesto *v* soglasnico *l*, ako se v podaljšanju besede *l* sliši.

vedno spominja, da Bog vse vidi in vé, kar koli kdo stori. Zraven pa naj jih tudi vadi, da radi in lepo molijo. Ko se namreč molitevni čas približa, naj se učenik vstopi na mesto, ktero je za molitev odločeno. Učenci naj že na njegovem resnobnem obrazu berejo, kaj morajo storiti. Učenik naj učence kratko opomni, da slabo opravljena molitev ni Bogu všeč, in da nam nič ne koristi. Potem naj se enoglasno in počasi moli. — Tudi cerkveno leto naj se obrača učencem na dobiček. Lepo je, če učenik vsako saboto in vsaki delapust svoje učence spomni, da naj nedeljo in praznik spodobno praznujejo, kakor storé dobri ljudje, in kakor se spodobi kristjanu. Prederznem se reči, da veliko manj bi bilo mlačnih in slabih praznovavcev ob nedeljah in praznikih, če bi se že njezna mladina napeljevala in spodbujala za lepe kersčanske navade. Skerbni učenik tudi rad učence praša, kaj so kaj slišali in se naučili v cerkvi. — Tudi pri drugih okoliščinah in primerljajih pobožni učenik svoje učence vedno obrača na prave misli. — Ko poleti pripeka sonce, in bliža se huda ura, naj se otroci opomni na bližno nesrečo, ktero le božja moč od nas odvrniti more. Enako naj se otroci napeljujejo na dobre misli pri drugih nevarnostih in nadlogah.

Prav koristno je tudi, ako se šolska mladina kake bratovščine vdeležuje, post. bratovščine sv. Cirila in Metoda i. t. d.

Nikar naj kdo ne misli, da bi s takimi pobožnimi vajami tratil šolski čas; pobožni duh v šoli prinaša le neprecenljivega dobička njemu, mladini in vsi soseski.

Nepotrebno bi bilo, ako bi popisoval vse priložnosti, ktere naj bi učitelj obračal na pobožnega duha svojih učencov. Pristavim še besede našega presv. učenika: „Iščite naj poprej božjega kraljestva in njegove pravice, vse drugo vam bo priverženo“.

L. Belar.

Šolska roba.

Slovnikiške vaje.

1. Zapišite nekaj imen, ktere se s samoglasnicami začenjajo!

Apno, abotnež, igla, igra, ogenj, oglje, oreh, oblak, okrog, okno, orel, um, uho, njec, uljak, ura i. t. d.

2. Zapišite nekaj enozložnih imen, v kterih je samoglasnica na sredi!

Bog, blisk, bil, bič, ber, berv, berst, boj, bol, brat, brod, brus, cvet, čast, dan, dar, ded, del, dob, god, gaj, glas, grad, grah, greh, hlad, hleb, bram, hrib, hrom, hud, jug, klas, klet, klin, klop, kost, lah, led i. t. d.

3. Naredite iz teh le soglasnic besede, pa tako, da bote namesto pik postavljali primerne samoglasnice:

V. s, č. s, l. s, p. č, kr. s, v. lk, l. č, klj. č, m. č, m. h, m. d, ml. n, p. d, r. d, r. g, s. r, s. l, sn. p, s. d, sm. h, sv. t, d. m, v. r, v. z, z. b, z. l, zr. k, z. v, zv. n, ž. l. —

4. Zapišite nekaj besed, ktere se začenjajo s soglasnicami bl, pr, pl, pr, dl, dr, tl, tr, sl, sr, sp, sk, st, št, zd, zl, zr, žr, gl, gr, kv, hr, kl, kd! (Teh soglasnic v branji ne ločimo.)